

27. nedelňa v období cez rok A

7. október 23

Mt 21, 33 – 42. 44. 43

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes sa v čítaniach dvakrát spomína obraz božej vinice. Poznal ho každý Izraelita a naznačovalo sa ním božie vyvolenie Izraela.

Sv. Písmo často o hovorí božom vyvolení: Izraeliti sami seba chápali ako vyvolený boží ľud. Dnes nám už slovo vyvolenie znie trochu zvláštne, staromódne, pretože nám pripomína dávne šľachtické výsady. Ale princípom božieho vyvolenia nebolo privlastniť si záchranu a spásu pre seba ako nejaké privilegium, ako svoju zvláštnu výsadu. Boh si Izraelitov nevyvolil preto, aby sa ním pýšili pred ostatnými národmi, ani nie preto, aby na ostatné národy zabudli, ale práve preto, aby boli Bohu svedkami aj pred ostatnými národmi. Aby božie hodnoty prinášali do celého ostatného sveta. Božie vyvolenie ich skôr zavazovalo: znamenalo poslanie, ktoré dostali ako úlohu. A proroci ich napomínali práve vtedy, keď na svoju úlohu zabúdali.

Ježiš, sklamaný z postoja zákonníkov a farizejov, hovorí o zlých nájomníkoch božej vinice, ktorí si ju privlastnili, a zároveň predpovedal aj svoj vlastný osud, naznačil svoj vlastný koniec. Učiteľom zákona pripomenul nesprávnosť a zatvrdilosť ich postoja. Jeho slová znamenali pre predstaviteľov vyvoleného národa varovanie. Ale zároveň znejú varovne aj pre nás. Veď my sa do istej miery pokladáme za dedičov vyvoleného ľudu.

Aby sme to správne pochopili, skúsme sa na to pozrieť trochu inak. Dnes máme v spoločnosti mnoho povolání, ktoré v konečnom dôsledku pomáhajú tým ostatným. Máme inžinierov, ktorí sa snažia vymyslieť to, čo iným pomôže, uľahčí im život. Máme lekárov, ktorí liečia, máme učiteľov – a tí všetci sú pre život spoločnosti dôležití. Ale rovnako je aj dnes dôležité, aby aj dnes zaznieval vo svete hlas, ktorý hovorí o dobre, pravde, o cti o láske. To je poslanie nielen tých, ktorí to robia ako svoje povolanie, ale zároveň je to výzva aj pre ostatných kresťanov.

Je to úloha pre nás všetkých. Aj my sme boli k takémuto poslianiu povolání – tak ako kedysi Izraeliti. Dnes sa my kresťania nazývame vyvoleným božím ľudom Novej zmluvy, cítime sa byť k takému poslianiu aj my povolání. Preto dnešné evanjelium aj pre nás vyznieva trochu varovne. Pretože aj my máme sklón - podobne ako nájomníci vinice –privlastniť si ju pre seba. Tak ako si chceli privlastniť spásu Izraeliti, tak si ju už niekedy aj my chceme privlastniť aj my.

Čo teda máme robiť? Ako máme konať, ako máme žiť? Ježiš o sebe hovorí, že on je základným kameňom duchovnej stavby. Na ňom, ako na základe máme stavať aj my. Zároveň ale Ježiš svoju stavbu neukončil, je len jej základom. Stavať už máme my samotní – aj keď nie celkom z vlastnej sily, ale na pokyn Pána. Jeho stavba je tak otvorená pre naše ľudské pričinenie – pre všetkých ľudí až do konca časov.

Môžeme a máme sa pritom o Ježiša oprieť. Ako hovorilo dnešné druhé čítanie – nemáme byť o nič ustarostení, máme prednášať Bohu svoje modlitby. Možno podobné slová sa nám ľahko počúvajú, keď na nás nijaké veľké starosti nedoliehajú. Ťažšie je to už vtedy, keď sa na nás nejaká ozajstná starosť

dotkne. Vtedy to už býva ťažšie s našou dôverou Bohu. Možno niekedy skôr túžime po akejsi vnútornej odmene, po vedomí, že sme to dokázali sami, že sme neboli odkázaní na žiadnu pomoc. Niekedy sme možno až príliš odkázaní na duchovný potlesk svojho vnútorného ja. Tak ako dnes už mnohí užívatelia sociálnych sietí sú až závislí na pozitívnej odmene, na „lajkoch“ svojho okruhu, svojich známych, na čo najväčšom počte tých, ktorí ich postoj, reakciu schvália, odmenia zdvihnutým palcom.

Ako kresťanom by nám ale malo záležať na niečom inom ako na lacnom potlesku, či lacnom sebavedomí. Malo by nám záležať na tom, aby sme naozaj prispievali k dobru duchovnej stavby nášho sveta. Aby sme naozaj boli nositeľmi božieho pokoja.

Viliam Arbet